

Η έκφραση των θετικών αισθημάτων

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Η ανάγκη του κάθε ανθρώπου, σε όλες τις ηλικίες, που προέρχεται από τη φύση του, τον κάνει να θέλει ν'αγγίζει τον άλλον, να του μιλήσει, να τον ακούσει, να τον δει. Η εκφραστική αυτή ανάγκη, μέσω των αισθήσεων, τον φέρνει σε σχέση και τον προφυλάσσει από την απομόνωση. Αν η σχέση και η κοινωνία με τους συνανθρώπους μας δίνει εμπειρία παραδείσου, που προκαλεί χαρά και ευτυχία, η απομόνωση και η μοναξιά, αναπόφευκτα, δίνει εμπειρία κολάσεως, με τη λύπη και την μιζέρια να κυριαρχούν στην καρδιά.

Η ορθοδοξία, διαφυλάσσοντας τη φυσιολογική ζωή του ανθρώπου, προβάλλει την έκφραση των αισθημάτων. Η αίρεση, ως λανθασμένος τρόπος ζωής που στηρίζεται σε λαθεμένη αντίληψη για το Θεό, θεωρεί απαράδεκτη μια τέτοια έκφραση. Η Ορθοδοξία στοχεύει στη βίωση της αλήθειας με στόχο τη θέωση του ανθρώπου, με αποτέλεσμα την ηθική ζωή του, ενώ η αίρεση θεωρεί ότι ο δρόμος προς το Θεό περνά μέσα από την ηθική.

Η γενική αυτή τοποθέτηση - σύγκριση Ορθοδοξίας και αίρεσης θέλει να τονίσει την σημασία που δίνει η καθ'ημάς Ανατολή, η πίστη των Πατέρων μας, στο να

ζήσει ο άνθρωπος φυσιολογικά τη ζωή του. Ο σκοπός των αγώνων για να μην αλλοιωθεί το δόγμα, που αναφέρεται στο Θεό, είναι για να μην αλλοιωθεί η ηθική, που αναφέρεται στον άνθρωπο. Γιατί ο καθένας ζεί ανάλογα με το τι πιστεύει.

Βέβαια, το αιρετικό ήθος, ως τρόπο σκέψεως, μπορούμε να το συναντήσουμε και στους ορθόδοξους, όχι όμως στην Ορθοδοξία. Η αλήθεια δεν βρίσκεται στα άτομα ούτε σε ομάδες – μέλη της Εκκλησίας αλλά στην Εκκλησία.

Η καταπίεση των αισθημάτων αναπόφευκτα δημιουργεί πρόβλημα στην προσωπικότητα του ανθρώπου. Η έκφραση των αισθημάτων προκαλεί πληρότητα και χαρά. Υπάρχει όμως ο κίνδυνος να γίνει από μέσο κοινωνίας, χρησιμοποίηση του άλλου, εγωκεντρική συμπεριφορά. Το «η αμαρτία μου ενώπιον μου εστί διαπαντός» είναι αλήθεια. Αλλά, δεν θα περπατούμε γιατί υπάρχει ο κίνδυνος να παραπατήσουμε; Χρειάζεται προσοχή χωρίς υπερβολές.

Η έκφραση των θετικών αισθημάτων μας μπορεί να γίνεται με το βλέμμα, με το λόγο, με τις κινήσεις του σώματος. Η αγάπη που έχουμε μέσα μας είναι καλό να εκφράζεται. Ο άλλος που είναι δίπλα μας μπορεί να χρειάζεται αυτή την έκφραση για να ζήσει. Ο άνθρωπος δεν είναι μόνο ύλη. Έχει και ανάγκες ψυχικές. Πεινά για μια αγκαλιά ως πράξη αγάπης, διψά για ένα λόγο στοργής και κατανόησης. Είναι λάθος να περιορίζεται η ελεημοσύνη σε λεφτά ή ρούχα ή φαγητό. Χρειάζονται και αυτά βεβαίως, αλλά ο Χριστός είπε το «ούκ επ'άρτω μόνω ζήσεται άνθρωπος».

Αν η υπερβολική και τυπική έκφραση των αισθημάτων μπορεί να προσπαθεί να κρύψει την ανυπαρξία τους, η καθόλου δείχνει τη φοβία τους. Η Εκκλησία μας διασώζει το μέτρο, το φυσιολογικό, που ταιριάζει στον κάθε άνθρωπο ως ξεχωριστό πρόσωπο. Έτσι, ζώντας μέσα σ'αυτή, μπορούμε να βρούμε και να αναδείξουμε τη φύση μας και με τη χάρη του Θεού να την μεταμορφώσουμε. Για να χαρούμε τον εαυτό μας, τους άλλους κοντά μας, τις ανθρώπινες σχέσεις, που προαναγγέλουν την αιώνια κοινωνία των προσώπων.

Πηγή: isagiastriados.com